

Arrest

nr. 347 325 van 28 mei 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DAGYARAN
Dageraadstraat 44
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 juni 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinqüies}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De Raad heeft in een beschikking van 16 april 2026 geoordeeld dat het niet is vereist dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen en dat het beroep door middel van een loutere schriftelijke procedure kan worden verworpen op volgende grond:

“De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinqüies}).

Het enig middel lijkt voor zover ontvankelijk, ongegrond.

De Raad leest in het verzoekschrift geen concrete uitleg over de wijze waarop artikel 3 EVRM werd geschonden door de bestreden beslissing. Dit middelonderdeel is bijgevolg onontvankelijk.

De bestreden beslissing is duidelijk gemotiveerd in feite en in rechte, zowel in het licht van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet als in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker zet niet uiteen waarom de motieven van de bestreden beslissing hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Een schending van deze bepalingen blijkt dan ook niet.

Verzoeker is van oordeel dat de bestreden beslissing “volledig ten onrechte” werd getroffen omdat hij een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend. De Raad ziet niet in hoe een gebeurtenis die dateert van na het treffen van de bestreden beslissing, deze onderuit kan halen. Alleszins heeft de Raad bij arrestnr. 343 963 van 31 maart 2026 verzoekers beroep verworpen dat hij had ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 augustus 2025. Hierbij werd verzoekers 8e asielaanvraag onontvankelijk verklaard wegens internationale bescherming in een andere E.U.-lidstaat (Frankrijk).

Verzoeker werpt de schending op van artikel 74/14, §3, 6°, van de Vreemdelingenwet maar de Raad ziet niet in hoe deze bepaling, die stelt dat er kan afgeweken worden van de vertrektermijn van 30 dagen, geschonden werd door de bestreden beslissing die aan verzoeker duidelijk een dergelijke vertrektermijn toekent.

Verzoeker acht ten slotte het hoorrecht geschonden maar hij beperkt zich tot een theoretische uiteenzetting. Hij geeft nergens concreet aan wat hij zou meegedeeld hebben bij zijn gehoor door verweerder alvorens deze de bestreden beslissing trof, dat zou aanleiding gegeven tot een andersluidende beslissing. Een schending hiervan blijkt dan ook niet.

Verzoekers afsluitende theoretische beschouwingen over de zorgvuldigheidsplicht tonen daarvan geen schending aan door de bestreden beslissing. De Raad voegt er voor de volledigheid aan toe dat de inventaris van stukken gevoegd bij het verzoekschrift gewag maakt van medische documenten. Ze werden echter niet gevoegd bij het verzoekschrift laat staan dat ze ingepast werden in het betoog ter ondersteuning van het middel.”

In casu heeft geen van de partijen, binnen de in artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalde termijn van vijftien dagen na het versturen van voormelde beschikking, gevraagd om te worden gehoord.

Hieruit volgt dat de partijen op grond van artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet worden geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond.

Bijgevolg wordt het beroep verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter,

M. DREESEN, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DREESEN

M. EKKA